

תפ"ח 2968/02/11 - סולטאן זבידאת נגד מדינת ישראל, מוסא זבידאת

בית המשפט המחוזי בחיפה

25 יוני 2018

תפ"ח 2968-02-11 מדינת ישראל נ' זבידאת(עציר) ואח'

בפני	כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא
מבקשים	1. סולטאן זבידאת (עציר)
נגד	
משיבים	1. מדינת ישראל 2. מוסא זבידאת (עציר)

החלטה

1. לפניי בקשת המבקש לחישוב תקופת הפסילה אשר הוטלה על המבקש עוד ביום 13.7.2018 במסגרת גזר הדין שניתן בתיק זה וכן תגובת המשיבה על הבקשה.
 2. בבקשה טען המבקש כי בפסק הדין לא ציין בית המשפט ממתי התחיל מועד הפסילה, אך ציין בפסק הדין כי המבקש אינו מחזיק ברישיון נהיגה וזאת במיוחד כאשר אחד מסעיפי האישום היה נהיגה בזמן פסילה ועל כן הייתה התייחסות לנושא זה בפסק הדין, כן טען המבקש כי הפסילה נקבעה ל-5 שנים ותקופה זאת הסתיימה.
 3. בתגובתה המשיבה טענה כי הסמכות לחישוב תקופת פסילת רישיון נהיגה נתונה לרשות הרישוי וכי בהתאם לתקנה 566(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן- התקנות), אין מקום לחשב את תקופת הפסילה מיום מעצרו של המבקש אלא מיום הפקדת רישיונו, גם כאשר הרישיון אינו בתוקף, עוד טענה כי במקרה זה המבקש טוען כי הפקיד את רישיונו עוד בשנת 2011, אולם הוא לא המציא כל אסמכתא לכך, ובירור שערכה המשיבה העלה כי המבקש מעולם לא הפקיד את רישיונו במשטרה, אולם העניין עוד בבדיקה על ידם והבדיקה עוד לא מוצתה.
 4. המבקש לא הגיב לטענות המשיבה חרף השהות שניתנה לו לכך ועל כן החלטה זו ניתנת ללא התייחסותו הנוספת.
- דין
5. טרם דיון בטענות המבקש, יש לדון בשאלה האם יש לבית משפט זה סמכות לחשב את תקופת הפסילה או שמא סמכות זאת נתונה לגוף אחר.

עמוד 1

בבש"פ 4840/14 אברהם נברון'מדינת ישראל (30.7.2014) (להלן - עניין נברו), השופט יצחק עמית קבע כדלקמן:

"בע"פ 9075/12 ג'אבר נ' מדינת ישראל (14.4.2014) נפסק כי הסמכות לחישוב מניין ימי הפסילה על-פי גזר דין נתונה לרשות הרישוי. כנגד החלטת הרשות ניתן להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מינהליים, באשר הוא מוסמך לפי פרט 14(א) לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, התש"ס-2000, לדון ב"החלטה של רשות לפי פקודת התעבורה, לרבות החלטה בעניני רישוי ובטיחות של נהגים". משכך, לא קמה לעורר זכות ערר."

6. בהתאם לאמור לעיל, הסמכות לדון בבקשתו של המבקש נתונה לרשות הרישוי בהיותה הגורם המקצועי אשר המומחיות, הניסיון, והחומר הרלוונטי מצוי אצלו, כאשר על החלטתו הנ"ל קיימת כאמור הזכות להגיש עתירה לבית משפט לעניינים מנהליים. בהתאם לאמור לעיל דין הבקשה להידחות.

7. למעלה מן הצורך, גם בבחינת הבקשה לגופה, הרי שיש לדחותה.

המבקש טוען במרומז בבקשתו כי יש לחשב את תקופת הפסילה מיום מתן גזר הדין או לחלופין מיום הפקדת רישונו, אולם עמדה זו מנוגדת לסעיף 42 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 שקובע אומנם שתקופת הפסילה תחל אם לא הורה בית משפט אחרת, מיום מתן גזר הדין, אולם בסעיף 42(ג)(2) נקבע כי בחישוב תקופת הפסילה לא תבוא במניין: "תקופה שבה נשא בעל הרישיון עונש מאסר על העבירה שבגללה נפסל כאמור". עמדתי זו מקבלת חיזוק נוסף מעניין נברו, בו נדון מקרה דומה.

בנוסף, המשיבה טוענת, ועמדתה לא נסתרה, כי רישונו של המבקש לא הופקד עד ליום זה ועל כן ממילא לא ניתן למנות את ימי הפסילה מיום הפקדת רישונו של המבקש כאמור בסעיף 566(א) לתקנות.

8. נוכח כל האמור לעיל, הבקשה נידחת.

[במידה ויתגלה מידע חדש למאשימה, אני משוכנע כי המידע יובא בפני המבקש ובית משפט].

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ח, 25 יוני 2018, בהעדר הצדדים.